

PROBUZENÍ PO SMRTI

NÁZNAK NAŠEHO DOMOVA VE VĚČNOSTI

Jsme-li hladoví, ukazuje to na to, že existuje něco jako potrava. Kdybychom byli bytostmi, které normálně nejedí a nejsou vybaveny k jídlu - pociťovali bychom hlad? Všimněte si, jak jsme neustále překvapováni časem („Jak ten čas letí! To snad není ani možné, že John už je dospělý a oženil se!“) Proč jsme tak časem zaskočeni? Ledaže v nás vskutku existuje něco, co není dočasné... Touha po věčnosti je totiž zabudována v nás všech.

Jestliže si tedy stěžujeme na čas a radujeme se ze zdánlivě bezčasového okamžiku, napovídá to, že jsme vždycky nebyli, nebo navždycky nebudeme bytostmi závislími čistě na čase. Napovídá to, že jsme byli stvořeni pro věčnost. Nejen že jsme časem tísněni, zdá se, že si na něj nejsme schopni ani za tisíc generací zvyknout.

Vždycky nás čas ohromuje – jak rychle plyne, jak pomalu plyne, kolik ho už uplynulo. Kam se ten čas poděl, vykřikujeme. Nejsme s to se mu přizpůsobit, nejsme v něm doma. Je-li tomu tak, může se to jevit jako silný náznak toho, že existuje věčnost a že ta je naším domovem.

TOUHA PO RADOSTI UKAZUJE K BOHU

C. S. Lewis přivedla k Bohu jeho touha po radosti, která zde na zemi nemůže dojít naplnění. Pozemské skutečnosti totiž radost slibují jen zdánlivě. Zprvu je v našem životě touha po něčem nepojmenovatelném. Je to přání, které námi proniká jako kord při vůni hořícího ohně, nebo při volání divokých kachen, které nám letí nad hlavou. Pak ale tuto svou touhu spojíme s nějakým pozemským předmětem. Věříme, že ji nalezneme, jestliže vyšplháme na vrchol vysněné hory, když najdeme vzácnou květinu, získáme lásku určité krásné ženy, nebo když doplachtíme ve své plachetnici až za modrý obzor ke své vlastní objevené zemi.

A přece, ať už je předmětem našeho hledání cokoli, jakmile to najdeme, poznáváme, že to vůbec neobsahuje *tu radost*, která nám lámala srdce touhou. Člověk tak dochází k poznání, že lidská duše byla stvořena, aby se těšila z nějakého nekonečného „předmětu“. Když zde na zemi člověk po něčem touží, zahlédne matně věčnost a Boha. Ve všech našich tužbách tak ve skutečnosti toužíme po Bohu: Existuje totiž jen jeden Pramen Radosti.

PROBUZENÍ PO SMRTI

Vzpomínám si, jak jsem na jednom obědě mluvil s C. S. Lewisem o smrti, nebo spíše řečeno o probuzení po smrti. Ať to bude jakékoliv, říkali jsme, že naše reakce bude: „Jakpak by ne! Ovšem, *je to právě takové! Jaké by to mohlo být jiné?*“ Oba jsme se při tom usmívali. Pravil jsem, že to bude asi jako přijít domů...

Zpracováno podle knihy Sheldona Vanaukena, Přísné milosrdenství, C. S. Lewis a příběh velké lásky; kterou vydalo nakladatelství Návrat domů www.navrat.cz. Redakčně upraveno. Více k tématu: www.vira.cz